

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ПЕРНИШКИ ОКРЪЖЕН СЪД
Вх. № 3123
Получено на 20.05.2024г.
Секретар:

ЧРЕЗ
ОКРЪЖЕН СЪД - ПЕРНИК

ДО
АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ

ВЪЗЗИВНА ЖАЛБА

от „МАРИНИ 1713“ ЕООД,
ЕИК 206232250, чрез управителя
Пламен Руменов Иванов,
адрес на управление: гр. Перник,
ж. к. „Рено“, ул. „Княз Александър
Батенберг“ № 15, ет. 2, ап. 3
съдебен адрес: гр. София, ул. „Три
уши“ № 6А, бл. 5, ет. 3, офис 13,
адв. Ганетка Николова

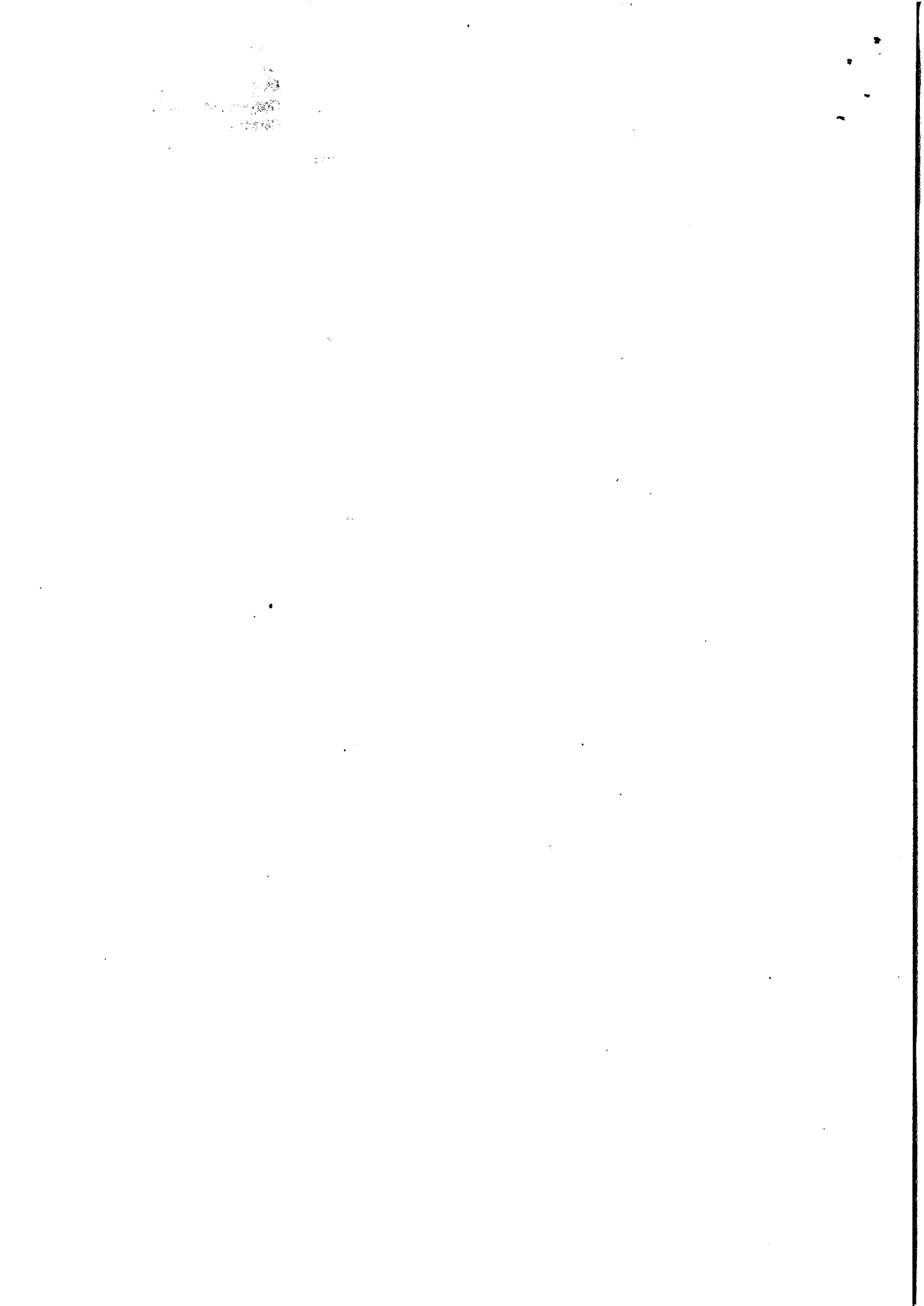
срещу
Решение № 29/07.05.2024 г. по
т. д. № 20231700900076 по описа
за 2023 г. на Окръжен съд – Перник

УВАЖАЕМИ АПЕЛАТИВНИ СЪДИИ,

Обжалвам в срок Решение № 29/07.05.2024 г. по т. д. № 20231700900076 по описа за 2023 г. на Окръжен съд – Перник, с което е обявена неплатежоспособността и свързана задължеността на „МАРИНИ 1713“ ЕООД, обявена е начална дата и за двете състояния – 14.11.2023 г., и е открито производство по несъстоятелност на „МАРИНИ 1713“ ЕООД със съответните последици: назначаване на временен синдик, налагане на общ заповест и възбрана върху имуществото на дружеството, отправяне на указание към кредиторите да предявят вземанията си на основание чл. 685 ТЗ. С решението дружеството е осъдено и да заплати разноските по делото, направени от молителя „НЕДЕЛКОВ“ ЕООД.

Обжалвам горепосоченото решение на Окръжен съд – Перник изцяло.

Решението е незаконосъобразно, тъй като е постановено въз основа на молба от лице, което не разполага с надлежна материалноправна легитимация да инициира производство по обявяване в несъстоятелност на „МАРИНИ 1713“ ЕООД. За да приеме противното, в нарушение на принципа на диспозитивното начало съдът е определил спорното право въз основа на обстоятелства, каквито не са били въведени от молителя, в противоречие с изявленията на последния, съдържащи се в молбата му по чл. 625 ТЗ, като по този начин е постановил недопустимо решение.

При условията на евентуалност – ако почитаемият съд приеме, че обжалваното решение е допустимо, обжалвам същото като **неправилно** поради допуснати от съда съществени нарушения на съдопроизводствените правила, **неправилно** приложение на материалния закон и **необоснованост**.

От събраните по делото доказателства не може да се направи извод, че действително са налице предпоставките по чл. 608 ТЗ за откриване на производство по несъстоятелност. Съгласно чл. 607а, ал.1 ТЗ производство по несъстоятелност се открива за търговец, който е неплатежоспособен по смисъла на чл. 608, ал.1 от ТЗ, след подадена молба от лицата по чл. 625 ал.1 ТЗ.

В частност, в хода на делото не се доказва:

- молителят „НЕДЕЛКОВ“ ЕООД да има качеството на кредитор с изискуемо парично вземане, произтичащо от търговска сделка, респ. да притежава изискуемата от закона активна легитимация да сезира съда;
- ответникът „МАРИНИ 1713“ ЕООД действително да се намира в състояние на пълна или частична обективна невъзможност да изпълни изискуемите си задължения към своите кредитори.

Доводите ми за порочност на обжалваното решение са следните:

I. В нарушение на императивни законови норми съдът **неправилно** е приел, че молителят „НЕДЕЛКОВ“ ЕООД се явява кредитор на „МАРИНИ 1713“ ЕООД с изискуемо парично вземане, произтичащо от търговска сделка.

По спорния по делото въпрос налице ли е надлежно разваляне на сключения между страните договор за доставка на карбамид, респ. има ли молителят парично вземане към ответника, в обжалваното решение са изложени вътрешно противоречиви мотиви.

Съдът правилно е приел за недоказано твърдението на молителя за уговорен срок за изпълнение на задължението за доставка на стоката и на основание чл. 84, ал. 2 ЗЗД е приел, че падежът на същото настъпва от поканата.

При обсъждане на фактическата страна на спора обаче, **неправилно** и **необосновано** е счетено за доказано твърдението, че четирима земеделски производители, в т.ч. и молителят, са отправили до ответника писмени покани с предоставен 7-дневен срок за доброволно изпълнение, след изтичането на който същите са счели договорите си за доставка на карбамид за развалени.

Съдът не е изложил фактически установявания относно това на коя конкретна дата молителят „НЕДЕЛКОВ“ ЕООД е изпратил поканата си до ответника, какъв е номерът на товарителницата за конкретната пратка, на коя дата е удостоверено, че същата не може да бъде доставена и е върната на подателя си. Обективно, от представените по делото транспортни етикети и разписки тези обстоятелства изобщо не могат да бъдат установени. Представените документи не съдържат името на „МАРИНИ 1713“ ЕООД като адресат, съдържанието на самите пратки също не е упоменато, поради което не е възможно да се определи дали въобще се касае за покани за доброволно изпълнение, още по-малко – коя пратка съдържа изявление именно на молителя, а не на някой от останалите трима земеделски производители.

В обжалваното решение не е обсъдено нито едно от възраженията на „МАРИНИ 1713“ ЕООД - че представените по делото покани нямат достоверна дата и не следва да бъдат ценени като доказателство, както и че показанията на свидетелката, ангажирана от молителя, не са допустимо доказателство за установяване изпращането и връчването на поканите, което следва да бъде надлежно установено с писмени

RECEIVED
MAY 10 1964

доказателства, нито следва да бъдат кредитирани предвид заинтересоваността на свидетелката от изхода на делото и липсата на други доказателства, които да ги подкрепят.

В крайна сметка, независимо от обстоятелството, че ангажираните от молителя писмени и гласни доказателства са кредитирани изцяло, а възраженията на ответника са напълно игнорирани, в правните си изводи съдът правилно е посочил, че не са налице предпоставките на чл. 50, ал. 2 и ал. 4 ГПК за прилагане на фикцията за редовно връчване на книгата. Безспорно установено по делото е, че „МАРИНИ 1713“ ЕООД обективно не е получило представените с молбата по чл. 625 ТЗ покани за доброволно изпълнение. Не са налице доказателства, че са спазени правилата за връчване на съобщения, установени в чл. 37 – чл. 58 ГПК. Ето защо, дори и да можеше да се приеме, че действително на неустановена по делото дата през м. март 2023 г. молителят е отправил извънсъдебно изявление за разваляне на този договор, то същото не е произвело правни последици, тъй като не е било узнато от адресата, който е продължил да се счита обвързан от сключения договор.

Цялостният анализ на доказателствата по делото води до извода, че сключеният между страните договор за доставка **не е бил надлежно развален от „НЕДЕЛКОВ“ ЕООД и за последния не е възникнало правото да иска връщане на даденото (авансово платената цена по договора) на отпаднало основание.**

В противоречие с твърденията на самия молител обаче, в обжалваното решение е прието, че *„ответникът е бил поканен от молителя да изпълни задължението си с връчване на молбата за откриване на производството по несъстоятелност, като в този момент е предупреден, че при неизпълнение в 7-дневен срок, договорът ще бъде развален. До приключването на съдебното дирене по делото, ответникът не е доставил стоките, за които се е задължил. Затова на основание чл. 87, ал. 2 от ЗЗД сключеният между него и молителя договор е развален“.* Съдът така и не е посочил считано от коя дата счита за развален процесния договор.

Цитираните по-горе правни изводи са в противоречие с материалния закон, но същевременно изобщо не кореспондират и с изявленията на „НЕДЕЛКОВ“ ЕООД пред съда.

В подадената молба по чл. 625 ТЗ молителят е заявил буквално следното: *„Дори и да приемем, че поради невъзможността за връчване на изпратената покана за доброволно изпълнение, макар че в случая трябва да се приложи по аналогия правилото на чл. 50, ал. 2 ГПК, то настоящата молба следва да се счита за уведомление за разваляне на договора без даване на допълнителен срок по чл. 87, ал. 2 ЗЗД, доколкото закъснялото с почти 1 година изпълнение вече е безполезно за молителя.“* По-нататък молителят обаче заявява: *„Ответникът не изпълнява дори и частично вече с повече от 6 месеца задължението за връщане на получената цена по разваления договор с „Неделков“ ЕООД“.*

Видно е, че според молителя той е развалил договора преди завеждането на делото по реда на чл. 87, ал. 1 ЗЗД – с писмена покана, с предоставяне на подходящ (в случая - 7-дневен срок) за изпълнение на задължението на ответника. Изявлението в молбата му по чл. 625 ТЗ следва да се тълкува като направено при условията на евентуалност – ако съдът счете, че договорът не е бил надлежно развален преди завеждане на делото, в какъвто смисъл са и мотивите на обжалваното решение.

Тук следва да посочим обаче, че в задължителната практика на ВКС безпротиворечиво се приема, че при разваляне в хипотезата на чл. 87, ал. 2, предл. второ ЗЗД, в тежест на кредитора е да докаже безполезността на изпълнението (в този смисъл: ППВС № 3/1973 г., Решение № 100 по т.д. № 307/2011 г. на II ТО на ВКС,

1954

1954

Решение № 203 по т.д. № 116/2011 г. на II ТО на ВКС, Решение № 51 по т.д. № 32/2009 г. на II ТО на ВКС, и др.). Самата продължителност на забавата не се обсъжда като достатъчен факт за обосноваване на безполезност. Изрично в своето Решение № 82/2015 г. по т.д. № 1611/2013 г. ВКС, I ТО подчертава, че субективната представа на длъжника за безполезност на изпълнението не е достатъчна за разваляне на договора в хипотезата на чл. 87, ал. 2, предл. второ ЗЗД, а следва да е предпоставена от „конкретна, обективна причина за отпаднал интерес от същото, в качеството ѝ на новонастъпил в периода на забавата на длъжника факт ... Преценката за предпоставките на чл. 87, ал. 2, предл. второ ЗЗД е всякога конкретна, но винаги предполага доказано отпаднал интерес от изпълнението.“

В конкретния случай молителят не сочи какъвто и да е обективен факт, предпоставящ отпаднал интерес от изпълнението извън продължителността на забавата, нито ангажира доказателства за установяването на такъв факт. Поръчаната стока – уреа 46% (карбамид) представлява изкуствена тор, която е необходима на земеделските производители през всяка една селскостопанска година. Предвид това, договорът между страните не може да се смята развален от „НЕДЕЛКОВ“ ЕООД в хипотезата на чл. 87, ал. 2, предл. 2 ЗЗД с подаването на молбата за откриване на производство по несъстоятелност на ответника.

Категорично противоречи на материалния закон направеният от съда извод, че молбата по чл. 625 ТЗ следва да се счита за отправена покана за доброволно изпълнение, при това покана, с която се давал конкретно посочен според съда 7-дневен срок за изпълнение.

Както бе посочено по-горе, такова изявление молителят „НЕДЕЛКОВ“ ЕООД изобщо не прави. Дори и в молбата му действително да се съдържаше покана за доброволно изпълнение с предоставен подходящ срок, щяхме да сме в хипотезата на разваляне по чл. 87, ал. 1 ЗЗД, а не по ал. 2, както неправилно е посочил съда. При това ал. 2 съдържа три различни хипотези на разваляне без да се дава срок на длъжника, а в обжалваното решение не е посочено коя от тези хипотези съдът счита за осъществена по конкретното дело.

Не на последно място трябва да се посочи, че в молбата по чл. 625 ТЗ не се приравнява на искова молба. Съгласно разясненията, дадени в т. 1 от ТР № 1/2017 г. на ОСТК на ВКС, с нея се поставя началото на едно особено исково производство, което цели да реши със силата на присъдено нещо спор относно наличието на основания за откриване на производство по несъстоятелност, както и за началния момент на неплатежоспособност/свърхзадълженост, а не правен спор за съществуване на вземането на кредитора, инициирал производството. В решение № 58/10.09.2014 г. е подчертано, че редовността на молбата по чл. 625 ТЗ следва да бъде съобразявана с оглед разпоредбата на чл. 127, ал. 1, т. 4 и т. 5 ГПК при отчитане на особения предмет на производството. В решение № 94/11.08.2022 г. изрично е подчертано, че с молбата по чл. 625 ТЗ не се предявява иск, но е необходимо вземането, което се поставя като условие за наличие на активна материалноправна легитимация, да е индивидуализирано в достатъчна степен като правопораждащ факт и страни.

В конкретния случай липсва индивидуализирано като правопораждащ факт вземане на молителя, доколкото самият молител не е формулирал ясни и конкретни фактически твърдения относно това с кое свое изявление е развалил процесния договор, от кой момент и на кое правно основание. С обжалваното решение, в нарушение на диспозитивното начало, съдът недопустимо е определил спорното право въз основа на обстоятелства, които не са били въведени от страната. При установяване на фактите и отнасянето им към съответната материалноправна норма,

1. The first effect is a
2. The second effect is a

3. The third effect is a
4. The fourth effect is a

съдът следва да изхожда единствено от обстоятелствата, посочени от молителя, и да не излиза извън обхвата на заявените от него факти. Като се е произнесъл по незаявиени факти, респ. по предмет, с който не е бил сезиран, съдът е постановил недопустимо решение, което следва да бъде обезсилено.

Същевременно, ако се приеме тезата на съда, че договорът между страните е развален след изтичането на 7 дни от подаването на молбата по чл. 625 ТЗ, това означава, че към датата на подаването ѝ – 14.11.2023 г., „НЕДЕЛКОВ“ ЕООД все още не е имал качеството на кредитор с изискуемо вземане към ответника, тъй като за него към този момент все още не е възникнало правото да иска връщане на платения аванс по издадената от „МАРИНИ 1713“ ЕООД фактура № 115/11.10.2022 г. Това обстоятелство категорично опровергава направения с обжалваното решение извод, че молителят е *„надлежно легитимиран да сезира съда с искане за откриване на производство по несъстоятелност“*.

Предвид изложеното, „НЕДЕЛКОВ“ ЕООД няма качеството на кредитор на ответника с изискуемо вземане, породено от развалена търговска сделка и не се легитимира като лице, оправомощено от закона да подаде молба за откриване на производство по несъстоятелност. Върховният касационен съд в практиката си многократно е посочвал, че липсата на първата предпоставка за упражняване правото по чл. 625 ТЗ от страна на молителя, а именно качеството му на кредитор по търговска сделка (чл. 608, ал. 1 ТЗ), го лишава изцяло от активна материалноправна легитимация по молбата и води до нейната неоснователност. В тази хипотеза изобщо не следва да се обсъжда финансовото състояние на търговеца - ответник по молбата.

II. В нарушение на материалния закон, с обжалваното решение е прието, че са налице посочените в чл. 608 ТЗ и чл. 742 ТЗ основания за откриване на производство по несъстоятелност – неплатежоспособност и свръхзадълженост.

1. Категорично от събраните по делото доказателства не се установява към датата на подаване на молбата по чл. 625 ТЗ или към която и да е предходна дата „МАРИНИ 1713“ ЕООД да се е намирало в състояние на неплатежоспособност по смисъла на чл. 608, ал. 1 ТЗ вр. чл. 607а, ал. 1 ТЗ.

Съдът неправилно е приложил материалния закон, като е приел, че *„състоянието на неплатежоспособност се обосновава с невръщането на платената от молителя авансова сума по развалиния от него договор, като се счита, че чрез него се обективира спиране на плащанията по смисъла на чл. 608, ал. 3 ТЗ“*.

Тук съдът влиза в тежко противоречие с изложените от самия него преди това мотиви относно изискуемостта на вземането на молителя. Не става ясно защо след като се приема, че договорът между страните по делото е развален 7 дни след подаването на молбата по чл. 625 ТЗ, трябва да се очаква от ответника да е върнал получения аванс в неясно кой по-ранен момент, а невръщането да се приравнява на спиране на плащанията по смисъла на чл. 608, ал. 3 ТЗ.

В обжалваното решение са цитирани обстойно множество решения на ВКС, ТК, представляващи задължителна съдебна практика относно същността на предпоставките за откриване на производство по несъстоятелност и преценката за тяхното наличие. За съжаление, съдът не се е съобразил с нито едно от цитираните от самия него принципни положения

Според чл. 608, ал. 1 ТЗ неплатежоспособен е търговец, който не е в състояние да изпълни изискуемо парично задължение, породено от или отнасящо се до търговска

сделка, публичноправно задължение на държавата или общините, свързано с търговската му дейност или задължение по частно държавно вземане, или задължение за изплащане на трудови възнаграждения към най-малко една трета от работниците и служителите, което не е изпълнено повече от два месеца. Едновременно с това, предвид нормата на чл. 631 ТЗ, за наличието на неплатежоспособност следва да се установи и че затрудненията на длъжника са временни и че той не разполага с имущество, достатъчно за покриване на задълженията без опасност за интересите на кредиторите.

Следователно, неплатежоспособността по смисъла на закона представлява обективно съществуващо имуществено състояние на длъжника, характеризиращо се с **трайна неспособност** на длъжника да погасява изискуемите си парични задължения към кредиторите по чл. 608, ал. 1 ТЗ с наличните си парични и други реално ликвидни активи. Неплатежоспособността произтича не само от наличието на неизпълнени изискуеми и ликвидни парични вземания, но и от **невъзможността** на длъжника за плащането им.

Външният израз на влошената ликвидност на длъжника обикновено е спирането на плащанията, но макар и свързани, състоянието на неплатежоспособност по смисъла на чл. 608, ал. 1 ТЗ и спирането на плащанията по чл. 608, ал. 3 ТЗ не са тъждествени, нито се намират в пряка корелация. От страна на „МАРИНИ 1713“ ЕООД не са спирани плащанията към кредитори и презумпцията за неплатежоспособност по чл. 608, ал. 3 ТЗ е неприложима в конкретния случай.

Обективен факт е, че по самото дело за несъстоятелност дружеството плати разноски за правна защита и двукратно депозит за вещо лице, което опровергава направения в обжалваното решение, че е налице спиране на плащанията от страна на длъжника.

Обстоятелството, че ответникът не е върнал на молителя авансово получената по сключения договор за доставка сума от 35 969,28 лв. се дължи не на невъзможност за плащането ѝ, а на наличието на неразрешен търговски спор между страните по делото относно срока за доставка на стоката и относно надлежното му разваляне от страна на молителя. Едва с връчването на молбата за откриване на производство по несъстоятелност ответникът научава, че „НЕДЕЛКОВ“ ЕООД счита сключеният между двете страни договор за развален. Молителят не е завеждал искова молба за връщане на получения аванс като платен на отпаднало основание, респ. към 14.11.2023 г. няма висящ съдебен или изпълнителен процес относно горепосочената сума. Молителят няма качеството на вискател в индивидуално принудително изпълнение срещу ответника.

Различното възприятие на страните относно действието на сключения между тях договор обуславя липсата на изискуемо вземане към датата на подаване на молбата за откриване на производство по несъстоятелност. Ето защо, невръщането на получения аванс по този договор от страна на ответника не може да бъде довод за наличие на неплатежоспособност.

Дори и това задължение да бе изискуемо към датата на подаване на молбата по чл. 625 ТЗ, за определяне на началната дата на неплатежоспособността е от значение обективната невъзможност да се изпълняват в цялост задълженията към **всички** кредитори, а не спирането на плащанията към отделен кредитор.

Според възприетите разрешения началната дата на неплатежоспособността следва да се определи, чрез изследване на цялостното финансово-икономическо състояние на длъжника и на показателите за финансова автономност, ликвидност и ефективност, съпоставени с момента, в който длъжникът е спрял плащанията си към

1950. 10. 10
1950. 10. 10

1950. 10. 10
1950. 10. 10

кредиторите. Необходимо е да се извърши преценка дали и доколко спирането на плащанията е последица от влошаване на икономическото състояние на длъжника и от настъпила трайна невъзможност за последния да погасява задълженията си по чл. 608 ТЗ. За определяне на началната дата на неплатежоспособността от значение е не само най-старото непогасено задължение на длъжника, а и общото му икономическо състояние, както и моментът, в който длъжникът е спрял плащанията към кредиторите си като цяло.

На практика, за да се установи неплатежоспособен ли е длъжникът по чл. 608 ТЗ, съдът следва да прецени обективно и непредубедено най-вече значението на коефициентите на обща, бърза, незабавна и абсолютна ликвидност като най-меродавни за финансовото състояние на търговеца. Тези коефициенти позволяват да се определи реалното икономическо състояние на длъжника с оглед структурата на неговото имущество. В този смисъл са Решение № 115 от 25.06.2010 г. по т.д. № 169/2010 г. на Върховен касационен съд (ВКС) и Решение № 64 от 23.03.2010 г. по т.д. № 959/2009 г. на ВКС.

Изслушаната по делото съдебно-счетоводна експертиза, във всички варианти на заключението на вещото лице, установи, че всеки един от изброените коефициенти на ликвидност е в рамките на препоръчителните стойности. Единствено при изготвения от вещото лице по искане на молителя вариант на заключение по приетата втора допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, при който от актива на баланса необосновано и *изцяло* се изключва сумата, осчетоводена по сметка 509 – други парични средства, показателите за ликвидност са под препоръчителните стойности, но въпреки това са положителна величина. Самото искане за изготвяне на такъв вариант на заключение се основава на твърдение на молителя за обективна липса на осчетоводените по тази сметка парична сметка, което не е подкрепено с каквито и да е доказателства.

В пълно противоречие с останалите събрани по делото доказателства са изводите на съда, че показателите за обща, бърза, незабавна и абсолютна ликвидност на ответника са под препоръчителните стойности и обосновават извод, че той е неплатежоспособен.

В действителност, нито от писмените доказателства, нито от който и да е вариант на заключение на вещото лице се установява дата, към която „МАРИНИ 1713“ ЕООД да е изпаднало в състояние на обективна невъзможност да погасява задълженията си изцяло и да е спряло плащанията към кредиторите си като външен белег на неплатежоспособността.

Обективно, доказателствата по делото не са достатъчни, за да бъде обявена неплатежоспособност на дружеството, настъпила на конкретна начална дата. Началната дата е най-ранната, установена по делото дата, към която са налице всички елементи от фактическия състав на неплатежоспособността. Тя се определя според най-ранния падеж на изискуемо непогасено парично задължение, при условие, че към този момент са налице и останалите предпоставки на чл. 608, ал. 1 ТЗ с оглед общото икономическо състояние на длъжника. В конкретния случай, от доказателствата по делото е видно, че в нито един конкретен момент тези предпоставки не са налице.

Дори и в тази насока е налице противоречие в мотивите на обжалваното решение. Като приема, че неплатежоспособността предпоставя установено изискуемо вземане на кредитор към определен момент, останало неудовлетворено – пълно или частично, съдът счита, че това е задължението на ответника за заплащане на ДДС и корпоративен данък, чиято изискуемост е настъпила на 14.09.2023 г.

1944
1945

1946
1947

Буквално в следващия абзац обаче се определя друга начална дата на неплатежоспособността – 14.11.2023 г., относно която в обжалваното решение не са изложени обосновани мотиви. Съдът декларативно приема за дата, на която е настъпила неплатежоспособността, датата на подаване на молбата за откриване на производството по несъстоятелност, без да се позовава на каквито и да е конкретни финансови и икономически показатели на „МАРИНИ 1713“ ЕООД към този момент, подкрепящи извода за настъпило необратимо състояние на неплатежоспособност. По този начин обявената дата на неплатежоспособността е обвързана единствено с волята на молителя да предяви молбата си за откриване на производство по несъстоятелност в определен момент. Ако от страна на „НЕДЕЛКОВ“ ЕООД тази молба беше подадена на по-ранна или по-късна дата, по логиката на съдебното решение неплатежоспособността на ответника също би била обявена на друга дата.

2. Категорично „МАРИНИ 1713“ ЕООД не се намира и в състояние на свръхзадълженост.

Свръхзадължеността е специално основание за откриване на производство по несъстоятелност, приложимо само спрямо капиталовите търговски дружества. Легалната дефиниция на чл.742, ал.1 ТЗ в актуалната му редакция определя състоянието като невъзможност на търговското дружество да покрие задълженията си с имуществото си. Под „имущество“ се разбират активите, които включват всички парично оценени права на дружеството.

На практика, преценката дали търговецът е свръхзадължен се прави на базата на всички негови парично оценени активи, в т.ч. и дългосрочните. Установяването на свръхзадълженост на капиталовото дружество е обусловено от изследването на обективен критерий: съпоставката между чисто количествените показатели на стойността на активите на търговското предприятие, в какъвто тесен смисъл трябва да се разбира терминът „имущество“ по смисъла на чл. 742, ал. 1 ТЗ, и общия размер на всичките му парични задължения.

Съдебната практика трайно приема, че свръхзадължеността не просто отразява отрицателния собствен капитал на дружеството, но предполага и извършване на **преценка на вероятността същото да може да продължи съществуването си като действащо предприятие**. Такава преценка не се съдържа в обжалваното решение.

Изслушаната по делото съдебна експертиза във всичките си заключения потвърди, че „МАРИНИ 1713“ ЕООД притежава достатъчно активи за покриване на задълженията си и не съществува опасност за интересите на неговите кредитори. Единствено при изготвения от вещото лице по искане на молителя вариант на заключение по втората допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, при който от актива на баланса неоснователно и **изцяло** се изключва сумата, осчетоводена по сметка 509, се стига до отрицателни коефициенти за платежоспособност, финансова автономност и финансова задължияност, което е индикация, че при такова фактическо положение дружеството ще е силно зависимо от кредиторите си.

Съдът е основал изводите си за наличие както на неплатежоспособност, така и на свръхзадълженост на „МАРИНИ 1713“ ЕООД, единствено на невярната констатация, че дружеството не е доказало наличността на осчетоводената от дружеството по сметка 509 – Други парични средства парична сума от 87 000 лв, в наетия по договор с „Банка ДСК ЕАД“. В нарушение на процесуалните правила на чл. 182 ГПК и чл. 55 ТЗ съдът **немотивирано** е игнорирал доказателствената стойност на счетоводните, респ.

търговските книги на ответника и на вписванията в тях. Игнорирано е и заключението на вещото лице, че счетоводството на дружеството е водено редовно и позволява проследяемост на счетоводните операции, счетоводните записи и формираните обороти по счетоводните сметки, в частност - че сумите по сметка 509 са осчетоводени правилно, както и че активите на дружеството са ликвидни и реализируеми. При това, изрично в съдебното решение е посочено, че съдът кредитира повторната и допълнителните съдебно-счетоводни експертизи като пълни и обосновани, дадени от вещо лице с необходимите специални знания и професионален опит. Ето защо, напълно незаконосъобразен е изводът, че ответникът не е установил при условията на пълно и главно доказване наличието в сейфа на сума в размер по-голям от 10 000 лв.

От решението не става ясно как според съда може да бъде установено наличието на конкретна парична сума в банков сейф към определен минал момент. В хода на делото на ответника не са дадени указания за ангажиране на допълнителни доказателства в тази насока, а и трудно може да бъдат представени други доказателства извън представените счетоводни документи. Следва да се отбележи, че от страна на процесуалния представител на молителя в хода на делото не бе направено своевременно изрично оспорване на представените от ответника извлечения от счетоводните му книги, вкл. относно счетоводното отразяване на движението на парични средства по сметка 509.

Вместо на доказателствата, съдържащи конкретни счетоводни данни, съдът неправилно основава решението си единствено на общите условия на „Банка ДСК“ ЕАД, съгласно които общата стойност на вещите, които могат да бъдат вложените в наетия сейф не следва да надхвърля 10 000 лв. и само въз основа на тези общи условия приема, че към 14.11.2023 г. в наетия банков сейф е съхранявана само тази парична сума. Ноторно известен факт е, че както юридическите, така и физическите лица – наематели на сейфове, съхраняват в същите ценности на много по-висока стойност. Ограничението, което някои банки са въвели в общите си условия, е установено единствено с оглед ограничаване отговорността на банката за липси или погиване на вложените вещи до посочения в общите условия размер. Видно и от представените по делото общи условия, надхвърлянето на прага от 10 000 лв не влече за клиента никакви санкции, вкл. не е основание за разваляне на договора. Ето защо, напълно произволен, формален и неподкрепен с надлежни доказателства е изводът, че с оглед наличието на такова ограничение в общите условия на банката, в наетия от дружеството сейф към 14.11.2023 г. не може да е имало повече от 10 000 лв, поради което остатъкът от 77 000 лв е изключен от активите на дружеството.

В резултат от неправилната преценка на събраните по делото доказателства, в обжалваното съдебно решение е направен напълно произволен и неподкрепен от каквито и да е надлежни доказателства извод за настъпило отново на 14.11.2023 г. състояние на свръхзадълженост на ответника. Обективно, анализът на финансовото състояние на „МАРИНИ 1713“ ЕООД не сочи наличие на сериозни затруднения, които да имат траен и необратим характер. Ето защо, Окръжен съд – Перник следваше да отхвърли молбата за откриване на производство по несъстоятелност на основание чл. 631 ТЗ. Вместо това, в нарушение на процесуалния и материалния закон - без надлежни доказателства, единствено на базата на хипотези и предположения, съдът е кредитирал единствения вариант на заключение на съдебната експертиза, при който финансово-икономическите показатели на дружеството са под референтните стойности, което е обусловило и неправилният краен извод за наличие на предпоставките за откриване на производство по несъстоятелност на ответника.

По всички изложени по-горе съображения, Ви моля да обезсилите като недопустимо обжалваното Решение № 29/07.05.2024 г. по т. д. № 20231700900076 по описа за 2023 г. на Окръжен съд – Перник и да прекратите производството по делото.

В случай че приемете оспореното решение за допустимо, моля да отмените същото изцяло като неправилно като отхвърлите като неоснователна подадената от „НЕДЕЛКОВ“ ЕООД молба по чл. 625 ТЗ.

Моля да осъдите „НЕДЕЛКОВ“ ЕООД да заплати сторените от „МАРИНИ 1713“ ЕООД разноски по делото.

ПРИЛОЖЕНИЕ: препис от жалбата за насрещната страна, документ за платена държавна такса.

гр. Перник,
20.05.2024 г.

С уважение :

Ао _____
Клон _____
Адрес _____

УНИКАЛЕН ИДЕНТИФИКАЦИОНЕН НОМЪР
2025.2020г.
ДАТА НА ПРЕСТАВЯНЕТО

ПОДПИС НА ПОЛУЧАТЕЛЯ/ВНОСИТЕЛЯ

Получателя

АПВАЛТОВЕН СЪД - СОФИЯ

IBAN на получателя
BG18UNCX96603120875314

Код за вид плащане
ВНОСНА БЕЛЕЖКА (ПЛАТЕЖНО НАРЕЖДАНЕ
ЗА НАМЪЧЕН ПАРИЧЕН ПРЕВОД)
за плащане към бюджета

Вид валута
BGN

Сума

125.00

Сума с думи

ста двадесет и пет лева

Основание / информация за получателя

държ. такса за безсрочна улога срещу
Решение по т.д. 76/2025г. Окр.свд. Терзик

Още пояснения

Задължено лице

Марини АТ13 ЕООД

ЕИК/код по БУЛСТАТ

150000000

ЕГН на задълженото лице

ЛНЧ на задълженото лице

Платец

Марини АТ13 ЕООД

Вносител

Сметката е вносена в бюджета

Услуга за изпълнение

Приемащ служител

* В документа може да се попълва само еден идентификатор: „ЕИК/код по БУЛСТАТ“, „ЕГН“ или „ЛНЧ“.
** При внасяне на суми по сметки с идентификатор за вид сметка 84 (тринадесета и четиринадесета позиция от IBAN) задължително следва да бъде попълнен един от идентификаторите „ЕИК/код по БУЛСТАТ“, „ЕГН“ или „ЛНЧ“.
*** Полето „Код за вид плащане“ може да се попълва (опционално) само при превод на суми по сметки с идентификатор за вид сметка 84 (тринадесета и четиринадесета позиция от IBAN)

